

70,000 p. St. af te doen. Nog twee jaar werkte hij onvermoeid voort, en had toen bijna het groote doel bereikt — maar nu bezweek zijn ligchaam onder de inspanning. Hij werd door eene beroerte aangetast, en ondernam daarop, tot herstel zijner gezondheid, eene reis naar Maltha en Napels, steeds werkende aan nog onvoltooide romans. Over Rome keerde hij huiswaarts, werd te Londen nogmaals door eene beroerte overvallen, waarop eene verlamming volgde, en de groote man werd als een hulpbehoevend kind, naar Abbotsford vervoerd.

Hier liet hij zich den bijbel en geliefkoosde schrijvers voorlezen; beproefde nog eenmaal zelf te schrijven; doch de pen ontviel aan zijne magtelooze vingeren. In ijlende koorts, die hem overvielen, verbeeldde hij zich dat de Hertog van Wellington Abbotsford zou komen bezoeken, of dat hij in de hoedanigheid van Schotsch rechter zitting hield; maar nooit sprak hij van zijn letterkundigen arbeid of zijn roem, die door geheel Europa weërgalmde. Weldra was de strijd volstreken.

Een en zestig jaar oud ontvlood zijne ziel het stof op een schoonen Septemberdag, terwijl al zijne kinderen om zijn sterfbed stonden, en zijn oudste zoon zijne oogen met een kus sloot.

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE.

1772—1834.

WERKEN.

Gedichten: Juvenile Poems. — The Rime of the Ancient Mariner. — France, an Ode. — Fears in Solitude. — Frost at Midnight.

Proza: Biographia Litteraria, enz.

Coleridge bekleedde eene eerste plaats onder de Lakists (Meerdichters); aldus genoemd dewijl zij zich vereenigden om den beroemden Wordsworth, wiens woning aan het

bekoorlijke Rydal-meer, in het Noordwesten van Engeland, was gelegen. Hunne gedichten zijn doorgaans zeer verheven; zij zien in alle vertooningen der natuur het bezielend beeld des Scheppers, dien zij verheerlijken.

Hij werd te Ottery St. Mary, in Devonshire, geboren, en in een gesticht van liefdadigheid opgevoed. Van zijne vroegste jeugd was hij, naar zijne eigene verklaring, een vermaakschuwend droomer en boekverslinder, welke hoedanigheden hem steeds zijn bijgebleven.

Eens ontmoette hem op straat een vreemdeling, die behagen vond in zijn spreken, en hem toegang verschaftte tot eene leesbibliotheek. Coleridge maakte daarvan een vlijtig gebruik, want hij las alle boeken door, folianten in kluis.

Op zijn veertiende jaar bezat hij een schat van kennis, waarover een geleerde zich niet zou behoeven te schamen, en tevens eene onwetendheid, waarover een schoolknaap zou hebben gebloed. Zijne ecrzucht prikkelde hem zoo weinig, dat hij het plan vormde, schoenmaker te worden, doch zijn leermeester ontroofde hem aan 't gild van St. Crispijn, en leidde hem op voor de wetenschap.

Na twee jaar aan de hoogeschool te Cambridge gestudeerd te hebben, vertrok hij van daar zonder een graad te bezitten, dewijl zijne gehechtheid aan de grondbeginselen der Fransche revolutie hem bij zijne onderwijzers in haat had gebragt. Hij begaf zich toen naar Londen, maar gevoelde zich in deze stad zoo verlaten, dat hij besloot als dragonder dienst te nemen.

Toen hij voor den overste kwam, vraagde deze: »Wat komt gij doen?" — »Soldaat worden," was 't antwoord. — »Denkt gij een Franschman den degen door 't lijf te kunnen stooten?" hernam de overste. — »Dat weet ik niet," sprak Coleridge, »want ik heb er nooit de proef van genomen; maar ik liet mij liever door een Franschman overhoop steken, dan hem den rug toe te keren."

Coleridge werd soldaat, doch bragt het niet ver; zijne kameraden hielden voor hem zadel, tuig en kleederen schoon; waarvoor hij, op zijne beurt, hunne brieven schreef. Op

den muur van den stal had hij, onder zijn zadel, in 't latijn de woorden geschreven: »Ach, wat is het rampzalig gelukkig geweest te zijn!» Dit trok de aandacht van den aanvoerder, die den schrijver wist op te sporen, en genadig genoeg was, hem aan zijne vrienden weêr te geven. In 't zelfde jaar verschenen zijne *Juvenile Poems*.

Als een recht ijverig republikein, verbond zich nu Coleridge met den grooten dichter Southey en met Lovell om naar Amerika te gaan, en daar eene Pantisocratie te stichten: eene maatschappij, waar alle goederen gemeen zouden zijn, en vorst noch priester hun geluk zou kunnen verstoren. Dit luchtkasteel kon echter niet worden opgebouwd, dewijl het hun aan geld ontbrak; en nu gingen de drie plannemakers over, om ieder eene van drie zusters te huwen.

De opgewonden Coleridge kon echter zijne vrijheidszucht niet smoren; hij gaf twee staatkundige schotschriften in 't licht, waarin hij onder anderen zegt: »de waarheid moet altijd verkondigd worden, en allermeest als men haar zoekt te onderdrukken.» Ook ondernam hij de uitgave van een staatkundig tijdschrift, *The Watchman*, dat echter gestaakt moest worden, daar het te weinig opgang maakte. Op een morgen, dat het kamermeisje zijn vertrek wat in orde bragt, wierp zij eenige papieren in den haard. Coleridge berispte haar met zachtheid over deze verkwisting. »Ach, mijnheer!» gaf zij ten antwoord, hem met een onschuldig gelaat aanzien, »het is *The Watchman* maar.»

Toen Coleridge te Stowey, in de nabijheid van Wordsworth, was gaan wonen, geraakte hij met dezen in kennis, en weldra in naauwe vriendschap. De drie jaren welke hij hier doorbragt, en waarin hij verscheidene zijner meesterstukken vervaardigde, behooren tot de gelukkigste zijns levens.

Door den bijstand zijner vrienden, was hij in staat eene reis naar Duitschland te doen, waar hij zich de taal van dat land eigen maakte, en daardoor aanleiding vond, zoo uitmuntend eenige stukken van Schiller en Goethe in 't Engelsch over te brengen.

Na zijne terugkomst ging hij naar Maltha als geheim-schrijver van den gouverneur, met eene jaarwedde van 800 p. St.; doch hij vertoefde hier slechts negen maanden, daar hij toen reeds met oneenigheid van den gouverneur moest scheiden. De droomerige, vadzige toestand, waarin hij zich meestal bevond, door 't gebruik van opium, waaraan hij verslaafd was, maakte hem ook ongeschikt om vooruit te komen.

In Engeland teruggekeerd, vond hij een toevlugtsoord in de woning van zekeren Gilman, heelmeeester te Highgate, waar hij de laatste negentien jaren zijns levens sleet, en zich steeds omringd zag van een tal van vrienden, die uit zijne geleerde, wijsgerige en dichterlijke gesprekken kwamen leeren. Hij kon er niet toe komen zijne kundigheden en opmerkingen op schrift mede te deelen, en verklaarde, dat hij dikwijls de grootste moeilijkheden ondervond, om eenig denkbeeld neder te schrijven, maar mondeling nooit eenige zwaarigheid had, om al zijne gedachten volledig en juist voor te dragen.

Coleridge stierf in de woning zijns vriends, een en zestig jaar oud.

NOEL BYRON.

1788—1824.

WERKEN.

Gedichten: Childe Harold. — Don Juan. — Parisina. —
The Giaour. — The Bride of Abidos. —
The Corsair. — Lara. — The Siege of Corinth. — Mazeppa, eaz.

Byron, die bij het intreden van zijne letterkundige loopbaan de wereld verbaasde, alsof zij slechts één dichter had, werd te Londen geboren. De buitensporigheden van zijn vader, kapitein bij de lijfwacht, verkwisten bijna het geheele vermogen, dat zijne moeder ten huwelijk had gebragt; en toen deze, na den dood van haar echtgenoot, naar Aber-